

டண்டன்க்கு இந்த கட்டம், இந்த சலசலப்பு பிடிக்கும். திர இரூந்து வடிக்கை பாரக்க. ஒரு கழந்தையின் உறசாகம் அவர் முகத்தில் காணும். அவர் இதைப் பற்றியெல்லாம் பசீக்கடேக வணேட்டுமானால், கிஷோரி அமனோன்கர் கச்சரே துவங்கக் காத் திருப்பது மாதிரி தான். கட்டம் சரே, அமனோன்கர் இரூக்க வணேட்டும். வந்து உட்கார்ந்தால் ஒரு பார்வை சூற்றுமுற்றும் ஒரு தரூம் எழுந்து போகக் கட்டாது. ஒரு இரூமல், தும்மல் கட்டாது. பின் சூரூதி சரே வணேட்டும். தம்பிராஸ் ரூதி மாத் திரம் இல்லை. மனத்தின், ஹாலின், சூற்றுச் சிழலின், சூரூதி கட்ட சூத் தமாக இரூக்க வணேட்டும். அப்பத் தான் கிஷோரிக்கு இங்கு பாடலாம் என்ற நிம்மதி பிறக்கும். பின் மெதுவாக ஒரு இழை சன்னக் கரலில் எழும். இதே மாதிரி இல்லை. கிட்டத்தட்ட இதே காத் திருத்தல் டண்டன் வாய் திறக்கவும் வணேட்டும். ஏதும் அபஸ் வரம் யாரிடமிருந்தும் வராது என்ற நிம்பிக்கை அவரிடம் துளிரக்க வணேட்டும். பின் ஏதோ சொல்லியும் சொல்லாமலும் ஒரு இழை சன்னமாக வளிபட்டும். அது தான் அவரூம் சகயாத் திரிகர் தான் என்று நமக்கூச் சொல்லும். இவரைப் போய் எங்கள் சபைச் சகேஷன் அதிகாரி பி.எஸ். எின் முன்னிலையில் மணிக்கணக்காக உட்கார் வகைக்கும் கொடுமையை என்ன சொல்வது? அதையும் டண்டன் அமனோன்கர் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கொடுமையை என்ன சொல்வது?

அதனால் தானோ என்னவோ மாலையே நேரங்களில் ஃபிலம் சொசடைபட்டம் பாரக்கச் செல்லும் நாட்களில், வழியில் காண்டீனிலோ அல்லது திரையரங்குகளிலோ கழியும் நேரம் அதை டண்டன் அதை மிகவும் விரும்புவார். அங்கு இன்னும் பல நண்பர்களையே சந்திப்போம். எந்த ஒரு தினமும் சுவாரஸ்யம் பெறுவதும் நாங்கள் மிக ஆர்வத்தோடும் காத் திருப்பதும் மாலையே 5.30 மணி யிலிருந்து தொடங்கி காண்டீன், பின் திரையரங்கு பின் இரூவூ 8.30 மணி வரை. அது தான் தில்லி வாழ்க்கைக்கு சோபிதம் தரூம் கணங்கள். திரையரங்கு மகாராஷ்டிரா ரங்க காயனாக இரூந்தால், ஸ்கட்டரை ரங்க காயனில் நிறுத்தி விட்டு ரோட்கை கடந்து எதிரில் இரூக்கும் ஒரு சிறிய கடையில் சோலேபட்டாரே. சாப்பிட்டே ஆகவணேட்டும். அதாவே ஒரு சுவர்க்கம் தான். மிகச் சாதாரண, எல்லோரூம் எப்போதும் சாப்பிடும் பண்டம் தான். ஆனால் அந்தக் கடையில் கிடக்கும் சோலையூம் கட்ட ஊறுகாயும், எப்படித் தான் செய்வானுகளோ, மிகவும் ஈர்த்து இழுக்கும் சுவை. நாக்கைச் சப்புக்கொட்பிக்கொண்டே இரூக்கத் தோன்றும். க.நா.சுப்பிரமணியம் போகும் ஊர்களில் எங்கு என்ன சுவையாகக் கிடக்கும் என்று ஒரு சர்வசெய்து வகைத் திருப்பாராமே. அது போல எங்களுக்கு எந்தத் திரையரங்குக் கூப்போனால் எங்கு எது சுவையாகக் கிடக்கும் என்று ஒரு தரேவூ உண்டு. ஸரீராம் செண்டரா?, அப்படியானால் பங்களி மார்க்கெட் எனபது மாதிரி.

அனகே நாட்களில் நான் விடும் திரும்புவது இரவு பத்து மணி வாக்கில் தான் இருக்கும். என மனவிக் கு அந்த மாலகைகளில் நானும் டண்டனும் சூறறிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று என மனவிக் குத் திரியும். அவள்கு டண்டன், ராஜ் தான் இருவரிடமும் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும். கொண்டவள். கணசேனிடம் அன்பு காட்டுபவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைய மதிப்பவள். அவளிடம் நல்ல பெயர் வாங்க அது ஒரு சிறந்த வழி.

சர்க்கார் வீட்டு ஒன்று, எங்கள் மஃவர்தவேகைக்கு அது பெரியது எனக்கு ஒதுக்கப்பட்டதும், அதற்கு வீட்டில் பார்ட்டிகொடுக்கவேண்டும் என்றார் டண்டன். அது கொஞ்சம் சிக்கலான சமாசாரம். எனவே நான் டண்டனிடமும் என மனவியிடமும் சமரச பசேசு வார்த்தைகள் நடத்தி கட்சியில் விஸ்கிக் கு பதிலாக பீர் என்று முடிவாகியது. இரண்டு தரப்பிலும் விட்டுக்கொடல் இருந்தது. டண்டனின் வலியுறுத்தலும் என மனவியின் விட்டுக்கொடலும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் எவ்வளவு மதித்தார்கள் என்பதற்கான சாட்சியங்கள். அன்று நான்கு பீர்பாட்டில்கள், வீட்டிலிருந்து சப்ளை பஜ்ஜி டண்டன் வரும் போதெல்லாம் வீட்டில் என்ன இருக்கிறதோ வகை சகஜமாகக் கேட்டு சாப்பிடுவார். அது மிக சூறறந்த தடவகைகள் தான். ஆனால் ராஜ் தான் வாரம் ஒன்று அல்லது இரு மூறை மாலகை நரேங்களில் வீட்டுக்கு வருவார். வரும் போதெல்லாம் அவருக்கு சாம்பார் வேண்டும். வடகை தோசையும் கஃட வேண்டும். என பையன் JEE-க்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த இரண்டு வருஷங்களும் அவள்கு உயர்கணிதம் சொல்லிக் கொடுத்தது ராஜ் தான். வாரம் ஒரு மூறை வீட்டுக்கு வருவார். தன் சந்தகேங்களையெல்லாம் கணஷேக் குறித்து வகைத்துக் கொண்டு அவர் வரும் போது தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டு நீண்ட வருஷங்கள். ஒரு தடவகை கஃட வரமுடிய வில்லை என்று அவர் சொன்னதில்லை.

அவர் நிறைய டய்ஷன் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் IIT-க்குத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கும் மாணவர்கள்கு. ஒரு மணி நரேத்துக்கு 90 ரஃபாய் என்று அந்நாளில் கஃடுதல் சம்பாத்தியம் செய்து கொண்டிருந்தார். அலுவலக நரேத்தில் கஃட "இதோ இரண்டு மணிக் குள் வந்துவிடுகிறனே," என்று சொல்லிவிட்டுப் போவார். டய்ஷன் சொல்லிக் கொடுக்க. இது நானறிய நாலகைந்து வருடங்களாக நடந்து வந்தது. அலுவலகத்தில் எல்லோருக்கும் திரியும், பி.எஸ்.-ஐத் தவிர. யாரும் எதுவும் சொல்வதில்லை. ராஜ் தானின் இந்தத் திரூட்டு ஓட்டங்களையெல்லாம் வேடிக் கையாகத் தான் எடுத்துக்கொள்வோம்.

ஒரு நாள் டண்டன் வீட்டிற்கு வந்த போது, கணஷே டண்டனிடம் தன் சந்தகேங்களகைக் கேட்டான். சொல்லிக் கொடுக்க முயன்ற அவர், "என்னால் இது முடியாது, டய்ஷன் சொல்லிக் கொடுத்து பழக்கமானவரும் அவ்வப்போது மாறும் பாடத்திட்டத்திற்கு தன்னகைத் தயார் படுத்துகிக் கொள்பவரால் தான் இது சாத்தியம்."

என்று சொல்லி ராஜ் தானிடம் கண்கேசுக்கு அவ்வப்போது பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பினார். ராஜ் தானும் தன் அதிகாரியின் கட்டளை என்று எடுத்துக்கொள்ளாமல், தன் அலுவலக நண்பனின் மகனுக்குச் செய்யும் உதவியாகவே கண்கேசு JEE யில் திறமும் வரகை கண்கேசுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். கண்கேசு பாஸ் செய்து அவனுக்கு கிள்ளை சலிங்கும் நடந்து பம்பாய் IIT இடம் கிடைத்தது எங்களையிட சந்தோஷப்பட்டது அவர் தான். பாஸான செய்தி கேட்டதும் எங்கள் எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்று ஒரு ஹோட்டலில் விருந்தளித்தார். திடீர் என்று ஒரு நாள் மாலவை வீட்டுக்கு வந்தவர் கண்கேசுக்கு ஒரு பார்ஸலைப் பரிசாக அளித்தார். அதில் அவனுக்கு பாண்ட வர்ட்க்கான துணி எல்லாம் இருந்தது. இப்படி அவனுக்கு ஒரு ஆசிரியர். எங்களுக்கு ஒரு நண்பர். என மனவைக்கு அவள் சமயைலை விரும்பிக் கேட்டு ரசித்து சாப்பிடும் ஒருவர். என்னிடம் கிடைக்காத புகழ்ச்சி அங்கு கிடைத்து விட்டதே அவளுக்கு.

பம்பாயிலிருந்து ஒரு முறை விடுமுறைக்கு வந்த கண்கேசு அந்நாட்களில் ராஜ் தான் வீட்டுக்குப் போய் வந்தான். தன் பையனுக்கு கண்கு சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் ராஜ் தான் என்று சொன்னான். இப்போது பாடத்திட்டத்தை ராஜ் தானையிட அவன் தான் கொஞ்சம் அதிகம் அறிந்த வனாகிவிட்டான் போலும். ஒரு விதத்தில் ராஜ் தானையும் டண்டன் அளித்த கொடியாகத் தான் நாங்கள் எடுத்துக் கொண்டோம் ராஜ் தானிடம் இந்த உதவியை நான் கேட்டிருக்க முடியாது..

எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு தொடக்கமும் முடிவும் உண்டு தானே. அதிர்ஷ்டமோ துரதிர்ஷ்டமோ, எதானாலும். 1989 பிப்ரவரி மாதம் ஒரு நாள் இரவு மணி 8. தில்லி ஃபிலம் சொசைட்டி திரையரங்கிலிருந்து கிளம்பி என்னையிடயாலா ஹவுஸ்பஸ் நிறுத்தத்தில் இறக்கிவிட்டு அங்கிருந்து டண்டன் வறூ பாதையில் தன் வீட்டுக்குச் செல்ல வண்டும். என்னையிட இறக்கிவிடுவதற்காக பஸ் நிறுத்தத்தின் அருகில் வகேத்தகைக் குறைத்துப் போட ஃபார் மை ஓட்டி ஓட்ட, அடுத்து இருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து வகேமாக வந்த கார் எங்களையிட அடித்து வீழ்த்திவிட்டுப் பறந்தது. பில்லியனில் இருந்த நான் நடு ரோட்டில் வீழ்ந்து கிடந்தனே. அது வாகனங்கள் விரையும் திலக் மாரக், புது தில்லியையும் பழைய தில்லியையும் இணக்கம் சாலையெ. ஸ்கப்டர் விழுந்து கிடக்க, சிறு காயங்களோடு தப்பிய டண்டன் என்னையிட நடுவில் காரை நிறுத்தி உதவ வந்தவரோடு சேர்ந்து என்னையிட தபக்கிக் காரின் பின் சீட்டில் படுக்க வைத்தார். முழங்கால் முறிந்து இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட இருப்பவனையிட தன் காரில் ஏற்றி மருத்துவமனையிட எடுத்துச் செல்ல உதவும் ஒரு நல்ல மனதுடைய அறிமுகமில்லாத good samaritan ஆன ஒரு ஜீ வனையிட அன்று தில்லியில் காண முடிந்திருக்கிறது. டண்டனும் காரில் ஏறிக் கொண்டார். போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து வந்தவர்கள் டண்டனின் ஸ்கப்டரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

ஸ்பீடர் ஜங், AIIMS ஹாஸ்பிடல்ஸ் இரண்டும் ஒரு ரோடின் இருபக்க முனையிலும் காவல்காப்பது போல் ரிங் ரோட் மலே, ஆக, எந்த ஹாஸ்பிடலுக்குப் போகலாம் என்று கேட்ட நண்பரிடம் "AIIMS-க்குப் போங்கள்," என்றனே. முன்னர் இரண்டு முறை

சப்தர்ஜங் போய் அவதிப்பட்டது இன்னும் பயமுறுத்திக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. இரவு மணி 9.15 இருக்கும். எம்ரெ ஜென்ஸியில் டயபிடடாக்டர் இல்லை. அவர் காம்பெளண்டுக்குள்ளயே இருக்கும் தன் வீட்டில் ரங்கோலி பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். டண்டனிடம், என உயர் அதிகாரி ஸாக்சனோ விடம் சொல்லி, நான் நாளை (நாளை-ஞாயிற்றுக்கிழமை) ஆபீசுக்கு வரமுடியாது. காரணம் கால் எலும்பு முறிந்து மடிகல் இன்ஸ்டிட்யூட்டில் டாக்டராக் காக்க காத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லுங்கள் அடுத்து வீட்டில் மனவியும் கண்சேனும் இருப்பார்கள். அவர்களாகும் செய்தி சொல்லுங்கள் என்று கட்டெடுக்கொண்டனே. டண்டனும் தன் காயத்தோடே டெலபெனோன் செய்யச் சென்றார். அரை மணி நேரத்துக்குள் பக்கத்திலிருக்கும் எங்கள் அலுவலகக் கிளை ஒன்றிலிருந்து ஒரு காவல் அதிகாரி வந்தார். டாக்டர் இல்லையென்று தெரிந்து டாக்டரை அவர் வீட்டிலிருந்து எழுப்பிக் அழைத்து வரச் சென்றார். என மனவியையும் மகனையும் டண்டன் அழைத்து வந்துவிட்டார்.. பத்து நிமிடங்களில் டாக்டர் வந்து என்னை ஆபரேஷன் அறக்கை இட்டுச் சென்றார்கள். டண்டன் மறுநாள்காலை வருவதாகச் சொல்லி வீட்டுக்குச் சென்றார். காலையில் கண் விழித்த போது இடது காலில் பெரும் கட்டைடன் கட்டிலில் கிடந்தனே என்கை கவனித்த ஜூனியர் டயபிடடாக்டர், பிறகு ஒரு நாள்குறித்து அன்று வந்தால் பெரிய ஆரத்தோபீடிக் சர்ஜன் பார்த்து மலேசிய வண்பியத்தைச் செய்வார் இப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்றார். அலுவலக காவல் அதிகாரி கொண்டு வந்த காரில் வீட்டுக்குச் சென்றோம் எல்லாரும். மாலையே என்னவோ என்னைப் பாரக்க வந்த சாக்சனோ வீட்டில் உதவியாக இருக்க ஆள் அனுப்புகிறேன். ஒரு உதவியாளன் காரும் அனுப்புகிறேன், என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார். குறித்த நாள்கு அன்று என்னை சர்ஜன் பாரக்கவில்லை. முறிந்த காலின் எக்ஸ்ட்ரேயைப் பார்த்து, “திங்கட்கிழமை காலையில் 10 மணிக் கு ஆபரேஷன் தியட்டெருக்கு வரச் சொல்” என்று சொல்லி அனுப்ப நான் வீட்டு வந்து சேர்ந்தனே. இதக்கேட்ட சக்சனோ, இது சரியில்லை, என்று தில்லியின் வடக்குக் கோடியில் இருக்கும் பாரா ஹிந்து ராவ் ஹாஸ்பிடலில் என்னைச் சேர்க்கச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்தார். நான் இருப்பது தில்லியின் தனெக் கிழக்குக் கோடி மலை. பாடா ஹிந்து ராவ் ஹாஸ்பிடலில் சக்சனோவாக்கு வண்பியவர்கள் இருந்தார்கள். சரியாகக் கவனிப்பார்கள் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பு. கவனித்துக் கொண்டார்கள் தான். ஆனால் வயதாகிவிட்டதால் எலும்பு சேர்மறுத்தது. நான் காவது முறை ஒரு எஃகு கம்பியை முறிந்த எலும்பு நகராது இருக்க வைத்துக் கட்டிய பிறகு தான் முறிந்த எலும்பு சேர்ந்தது.. நானும் எழுந்து நின்று நடக்க முடிந்தது. இது எடுத்துக் கொண்ட காலம் ஒரு வருஷம் இரண்டரை மாதம். ஹாஸ்பிடலில் சர்ஜரி நடந்தது மட்டுமன்று முறை. ஓவ்வொரு முறையும் நான் ஹாஸ்பிடலில் இருந்தது மொத்தம் இருபத்து நான்கு நாட்கள், நான்கு தவண்களில். டண்டன் அலுவலகம் இருந்தது தில்லியின் தனெக் கிழக்கே. அவரது வீட்டு இருந்ததோ தற்கு தில்லியிலயே சற்று மத்திம திசையில். அதை விட்டு அவர் தில்லியின் வடக்குக் கோடிக் கு வரவண்டும். என்னை ஹாஸ்பிடலில் பாரக்க.

நான் அப்போது சண்டிரல் சகெர்ட்ரேயட்டெடுக்கு மாற்றலாகிப் போய் விட்டனே. அதற்கும் முன் சும்மா பத்து பன்னிரண்டு வருடங்களாக்கும் மலே டண்டனும் நானும் ஒன்றாக இருந்த அதே பளக்கில் வறே ஒரு அலுவலகத்துக்கு மாற்றப் பட்டிருந்தனே. அது பல துறை தொழில் நுட்பம் சார்ந்தது. சபைப் பரான சில என்னைப் பிபிக் காது போனதால் விளைந்த மாற்றம். அதனாலும் ஓரே கட்டிடத்தில் இருந்ததால் எனக்கும் டண்டனாக்கும் இரண்டு அன்றாட பலமணிநேர தொடர்போ

மாலையில் ஒன்றாகச் செல்வதோ மாறவில்லை. சிகர்டரேயிடேப் போனதும் தான் திரையரங்கில் மாத் திரமே சந்தித்துக் கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டது. இப்போது திரையரங்கில் அல்லாது ஹாஸ்பிடலில் தினம் சந்தித்துக் கொண்டோம். அவருக்குத் தான் அலசை சல். அந்த ஒரு வருட நீடிப்பில் நான்கு தவணைகளில் 24 நாட்களில் அவர் என்னசை சந்திக்காத தினங்கள் ஏதும் இருந்திருக்கும் எனக்கு நினைவில் இல்லை. தினம் மாலையுடன் ஹாஸ்பிடலுக்கு வருவார். என்கு நிலை அறிவார். புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் கொண்டு தருவார். இரண்டு மணி நேரம் இருந்து விட்டுப் பின் வீட்டுக்குச் செல்வார். இரவில் எனக்கு உதவியாக அலுவலகத்திலிருந்து ஒருவன் தினம் மாலையுடன் ஆறுமணிக்கு வந்து விட்டு மறு நாள் காலையுடன் மணிக்குத் திரும்பி விடுவான். என்கு மனவி தினமும் பகலில் வருவான். பஸ் ஸ்டாப்புக்கு கொஞ்ச திரும்ப நடக்க வேண்டும். பின் இரண்டு பஸ் மாற வேண்டும். சிரமம் தான். வேண்டாம் என்றாலும் சாப்பாடு கொண்டு வருவான். பின் ஒரு மணி நேரம் இருந்து விட்டுத் திரும்பிவிடுவான். டண்டன் மனவி வருவதைப் பற்றிக் கேட்பார். அவள் டண்டன் வந்து சென்றதைப் பற்றிக் கேட்பாள்.

டண்டனுக்கு தன்னால் தான் நான் விபத்துக்குள்ளானதாக அவர் தன்னதைத் தானே குற்றம் சாட்டிக் கொண்டு தனக்குள் பழுவங்கிக் கொண்டு திரும்பி திரும்பி கிறார். அப்படியில்லை, போலீஸ் ஸ்டேஷன் காம்பெளண்டிலிருந்து ரோட்க்கு வரும் வரும் வண்டி மெதுவாக அக்கம் பக்கம் பார்த்து ரோடில் சரோது வகேமாக ஓட்டிக் கொண்டு தப்பியதற்கு அவர் எப்படி பழி சும்ப பார் என்று சொன்னாலும் அவர் சமாதானமடையவில்லை என்று எனக்குச் சொன்னார்கள்.

ஹாஸ்பிடலில் இல்லாத நாட்களில் டண்டன் வீட்டுக்கு வருவார். மாலையில் ஏதும் வளியில் செல்லாத நாட்களில். மார்ச் 1990 என்று நினைவு. அலுவலகம் செல்ல ஆரம்பித்தனே. கொஞ்ச நாட்கள். கர்ட் சஸில். ஆனாலும் அலுவலக வண்டி காலையிலும் மாலையிலும் அலுவலகம் செல்ல, திரும்பி வர கிடக்கும். நான் ஓய்வு பெற்றதுமே 31,1991-ல். அதற்கு ஆறு மாதம் முன்பே நான் கர்ட் சஸ் இல்லாமல் நடக்கத் தொடங்கி விட்டனே. திரும்ப எனக்கு என்கு வழியில் செல்ல சந்திரம் கிடத்தது. திரும்ப நானும் டண்டனும் கலை, திரை, நடன அரங்குகளில் சந்தித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தோம்.

நான் ஓய்வு பெற்ற பின் தில்லியின் வடமேற்கே உள்ள ஒரு புறநகர் பகுதிக்கு நான் வீட்டு மாறினேன். ஒரு சில மாதங்களில் டண்டனும் ஓய்வு பெற்றதில் வாழ் பவரானார். டண்டனை முன்போல பொது இடங்களில் தான் மாலையுடன் தான் சந்தித்துக் கொள்ள முடிந்தது. அதுவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் டண்டனிடமிருந்து எனக்கு தொலைபேசி வந்தது. தான் வழியில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் ஸ்காட்டி ரைப்ளாட் ஃபார்ம் அருகில் ஓரமாக நிறுத்தி நின்ற கொண்டு

போது ஏதோ ஒன்று பஸ்ஸோ, லாரியோ ஸ்கட்டரமைமோதிச் சிலெல், ஸ்கட்டர் நின்றிருந்த இவர் மலே மோதி இவரை வீழ்த்த, காலில் உள்காயம் பட்டு வீட்டில் இருப்பதாகச் சொன்னார். ஏதோ மருந்து போட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் நடப்பது தான் கஷ்டமாக இருக்கிறதே தவிர வேறு பிரசினை இல்லையென்றும் சொன்னார். இதற்கிடையில் என்மகன், கணவேட்பம்பாய் ஐஐடியிலிருந்து விடமுறைக்கு வந்தான். அவனும் நானும் டண்டனைப் பார்க்க அவர் வீட்டுக்குச் சென்றோம். கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுத் தான் ஒரு காலவைளைத்து கொஞ்சம் நெம்பிக்கொண்டும் நடப்பதைப் பார்த்தனே. அவர் சிரித்துக்கொண்டே, “இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை” என்று சொன்னார். அவருடைய வயது முதிர்ந்த தாய் எல்லோருக்கும் ரொட்டி செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மிக ருசியான, சாப்பாடும் டண்டனும் கணசேனும் பசிக்கொண்டார்கள். பம்பாய் I.I.T வாழ்க்கைபற்றியும் பம்பாய் பற்றியும் பசிக்கொண்டார்கள். ‘கவலைப்படவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இதனை விட பெரிய விபத்தில் சிக்கி நீ கஷ்டப்பட்டதை விடவா?’ என்றார். அவரிடமிருந்து விடபெற்றுக்கொண்டோம்.

சுமார் 35 வருட கால அந்நியனாயம், கட்சி காலத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து வந்து கட்சியில் வீட்டு தேடிப் போய் இரண்டு மணி நேர விசாரிப்பு என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டது கஷ்டமாகத் தான் இருந்தது. அடிக் கடி பசிக்கொள்வோம் தடுவலை பசியில்.

ஒரு நாள் டண்டனுக்கு டெலிபோன் செய்தனே. அவருடைய தாய் தான் எடுத்தாள். அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்று புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை அழுது கொண்டே டண்டனைத் திரும்ப ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்திருப்பதாகச் சொல்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டனே. பின்மீதலுக்கும் ராஜ்தானுக்கும் டெலிபோன் செய்து என்ன விஷயம் என்று கேட்டனே. நான் புரிந்து கொண்டதைத் தான் தெளிவாக அவர்கள் சொன்னார்கள். “கவலைப்படாதே, வலி என்றால் ஹாஸ்பிடலுக்குப் போவது தானே? என்றார்கள். அது நடந்து ஒன்றிரண்டு நாட்கள் கழித்து டண்டனிமிருந்து டெலிபோன் வந்தது. தான் ஹாஸ்பிடலில் தான் இருப்பதாகவும் இப்போது சுகமடைந்து விட்டதால் அன்றே பிஸ்சார்ஜ் ஆகி வீட்டு திரும்பப் போகிறதாகவும். கொஞ்சநாளில் திரும்ப மண்டி ஹவூஸ் அரங்குகளில் மாலசை சந்திப்பதைத் தொடரலாம் கவலைப்படாதே” என்று மிக உற்சாகத்தோடு சொன்னார். சந்தோஷமாக இருந்தது. ஒவ்வொருவருக்கும் இது போன்று நிகழ்வது தானே. நான் இரண்டு முறை இன்னும் ஆபத்தான நிலையில் இருந்ததில்லையா?

ஒன்றிரண்டு நாட்கள் சென்றிருக்கும். காலநேரம். மணி ஒன்பது இருக்கும். ராஜ்தான் டெலிபோனில் அழைத்துச் சொன்னார் “ஸ்வாமிஜி, டண்டன் சாப் அப் நஹி ரஹே. அபி அபி முஜே கபர் மிலி ஹை. ஆப் மரே கேர் ஆ ஜானா. ஹம் தானோம் சலவேங்கே” என்றார். டண்டன் இறந்து விட்டார். விடிகாலையிலே அல்லது முன்பின் இரவிலே. ராஜ்தான் வீட்டுக்கு உடனே செல்லவேண்டும். அங்கிருந்து நிகம்போக் காட்டுக்கு. டண்டனின் வீட்டுக்குப் போய் பயனில்லை. அங்கு யாரும் இருக்க

மாட்டாரர்கள் .

ராஜ் தான் நான் முன்னிருந்த ராமக்ரிஷ்ணபுரத்திலயே கொஞ்ச தூரத்தில் இன்னொரு சகோதரரின இரூந்தார . நான் போன போது அவர் எனக்காகக் காத்திருந்தார் . அவர் ஸ்கூல்டரில் நானும் பில்லியனில் . இப்போதுதான் ஸ்கூல்டர் பயம் விட்டிருந்தது . நிகம்போக் காட் ரொம்ப தீரம் . அங்கிருந்து யமுனை நதிக்கரையில் வகுத்திரம் வடக்கே . நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்ததும் அங்கிருந்து மித்தல் வந்து கொண்டிருந்தார் . நாங்கள் நொங்கியதும் “ஹோகயா சபக் குக் கதம் ஹோ கயா” என்றார் . தகனம் முடிந்துவிட்டது” என்று சொன்னதும் பச்சை மச்சுற்று நின்றோம் .

35 – 40 வருட காலம் நீண்டு வாழ்ந்த ஒரு அன்னியனோயம் அசைபோடும் நினைவுகளாகவே ஆகிவிட்டது . அந்த முகம் அந்த மலெலிய அன்பு கனிந்த குரல் இனி இல்லையென்றாகிவிட்டது . அத்தகைய ஒரு நண்பனுக்கு என இறுதி மரியாதையைச் செலுத்த முடியவில்லை தான் . ஆனால் மனத்திரையில் அவர் இறந்த சடலம் கடசையாகப் பதியாமல் அவர் மலெலிய புன்னகை கொண்ட முகமே பதிந்து இருப்பதில் ஒரு திருப்தி .

மித்தல் சொன்னார் “.நான் அப்பவே சொன்னேன் . அவருடைய ஷரீர் , மயச்சுவல் பண்டு சமீபப்புகளுக்கல்லாம் ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும் என்று . ”செய்யலாம் செய்யலாம்” என்றே சொல்லிக் கடத்திவிட்டார் டண்டன் . இப்போது அது எல்லாம் ஒருவருக்கும் இல்லையென்றாகிவிட்டது .” அது பணத்தைப் பற்றிய கவலை இல்லை . டண்டனுக்கான அவரது ஆதாரத்தம் அப்படி வளிப்பட்டிருக்கிறது..

vswaminathan.venkat@gmail.com